

Καθών: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico, Consulta generale per l'autotrasporto e la logistica, Osservatorio sulle attività di autotrasporto, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato -Antitrust

Προδικαστικά ερωτήματα

Ερωτάται:

- 1) Αν η προστασία της ελευθερίας ανταγωνισμού, της ελεύθερης κυκλοφορίας των επιχειρήσεων, της ελευθερίας εγκαταστάσεως και παροχής υπηρεσιών (όπως προβλέπονται από τα άρθρα 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, 101 ΣΛΕΕ, 49, 56 και 96 ΣΛΕΕ) συνάδει, και αν ναι σε ποιο βαθμό, με εθνικές διατάξεις των κρατών μελών της Ένωσης που ορίζουν κατώτατο κόστος ασκήσεως επιχειρήσεως οδικών μεταφορών, πράγμα που συνεπάγεται ετερόνομο καθορισμό ενός συστατικού στοιχείου του ανταλλάγματος για την παροχή της υπηρεσίας, και συνεπώς του συμβατικού τιμήματος.
- 2) Αν, και υπό ποιες προϋποθέσεις, δικαιολογούνται περιορισμοί των προαναφερθεισών αρχών για λόγους προστασίας του δημοσίου συμφέροντος ασφάλειας της οδικής κυκλοφορίας και αν μπορεί να ενταχθεί στην εν λόγω λειτουργική προοπτική ο καθορισμός κατώτατου κόστους ασκήσεως επιχειρήσεως οδικών μεταφορών, όπως προβλέπει η ρύθμιση του άρθρου 83 bis του ν.δ. 112/2008, όπως αυτή τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε.
- 3) Αν ο καθορισμός του κατώτατου κόστους παροχής της υπηρεσίας, υπό την προαναφερθείσα έννοια, μπορεί να επαφίεται σε προαιρετικές συμφωνίες μεταξύ των κατηγοριών ενδιαφερομένων επιχειρηματιών και, επικουρικώς, σε οργανισμούς των οποίων η σύνθεση χαρακτηρίζεται από ισχυρή παρουσία εκπροσώπων των ιδιωτών επιχειρηματιών του κλάδου, χωρίς προκαθορισμένα σε νομοθετικό επίπεδο κριτήρια.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Ιταλία) στις 12 Απριλίου 2013 — Air Liquide Italia Spa κ.λπ. κατά Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Υπόθεση C-186/13)

(2013/C 207/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσες: Air Liquide Italia Spa κ.λπ.

Καθών: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Προδικαστικά ερωτήματα

Ερωτάται:

- 1) Αν η προστασία της ελευθερίας ανταγωνισμού, της ελεύθερης κυκλοφορίας των επιχειρήσεων, της ελευθερίας εγκαταστάσεως

και παροχής υπηρεσιών (όπως προβλέπονται από τα άρθρα 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, 101 ΣΛΕΕ, 49, 56 και 96 ΣΛΕΕ) συνάδει, και αν ναι σε ποιο βαθμό, με εθνικές διατάξεις των κρατών μελών της Ένωσης που ορίζουν κατώτατο κόστος ασκήσεως επιχειρήσεως οδικών μεταφορών, πράγμα που συνεπάγεται ετερόνομο καθορισμό ενός συστατικού στοιχείου του ανταλλάγματος για την παροχή της υπηρεσίας, και συνεπώς του συμβατικού τιμήματος.

- 2) Αν, και υπό ποιες προϋποθέσεις, δικαιολογούνται περιορισμοί των προαναφερθεισών αρχών για λόγους προστασίας του δημοσίου συμφέροντος ασφάλειας της οδικής κυκλοφορίας και αν μπορεί να ενταχθεί στην εν λόγω λειτουργική προοπτική ο καθορισμός κατώτατου κόστους ασκήσεως επιχειρήσεως οδικών μεταφορών, όπως προβλέπει η ρύθμιση του άρθρου 83 bis του ν.δ. 112/2008, όπως αυτή τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε.
- 3) Αν ο καθορισμός του κατώτατου κόστους παροχής της υπηρεσίας, υπό την προαναφερθείσα έννοια, μπορεί να επαφίεται σε προαιρετικές συμφωνίες μεταξύ των κατηγοριών ενδιαφερομένων επιχειρηματιών και, επικουρικώς, σε οργανισμούς των οποίων η σύνθεση χαρακτηρίζεται από ισχυρή παρουσία εκπροσώπων των ιδιωτών επιχειρηματιών του κλάδου, χωρίς προκαθορισμένα σε νομοθετικό επίπεδο κριτήρια.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Ιταλία) στις 12 Απριλίου 2013 — Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica (Confetra) κ.λπ. κατά Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti κ.λπ.

(Υπόθεση C-187/13)

(2013/C 207/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσες: Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica (Confetra) κ.λπ.

Καθών: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti κ.λπ.

Προδικαστικά ερωτήματα

Ερωτάται:

- 1) Αν η προστασία της ελευθερίας ανταγωνισμού, της ελεύθερης κυκλοφορίας των επιχειρήσεων, της ελευθερίας εγκαταστάσεως και παροχής υπηρεσιών (όπως προβλέπονται από τα άρθρα 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, 101 ΣΛΕΕ, 49, 56 και 96 ΣΛΕΕ) συνάδει, και αν ναι σε ποιο βαθμό, με εθνικές διατάξεις των κρατών μελών της Ένωσης που ορίζουν κατώτατο κόστος ασκήσεως επιχειρήσεως οδικών μεταφορών, πράγμα που συνεπάγεται ετερόνομο καθορισμό ενός συστατικού στοιχείου του ανταλλάγματος για την παροχή της υπηρεσίας, και συνεπώς του συμβατικού τιμήματος.

2) Αν, και υπό ποιες προϋποθέσεις, δικαιολογούνται περιορισμοί των προαναφερθεισών αρχών για λόγους προστασίας του δημοσίου συμφέροντος ασφάλειας της οδικής κυκλοφορίας και αν μπορεί να ενταχθεί στην εν λόγω λειτουργική προοπτική ο καθορισμός κατώτατου κόστους ασκήσεως επιχειρήσεως οδικών μεταφορών, όπως προβλέπει η ρύθμιση του άρθρου 83 bis του ν.δ. 112/2008, όπως αυτή τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε.

3) Αν ο καθορισμός του κατώτατου κόστους παροχής της υπηρεσίας, υπό την προαναφερθείσα έννοια, μπορεί να επαφίεται σε προαιρετικές συμφωνίες μεταξύ των κατηγοριών ενδιαφερομένων επιχειρηματιών και, επικουρικώς, σε οργανισμούς των οποίων η σύνθεση χαρακτηρίζεται από ισχυρή παρουσία εκπροσώπων των ιδιωτών επιχειρηματιών του κλάδου, χωρίς προκαθορισμένα σε νομοθετικό επίπεδο κριτήρια.

Αναίρεση που άσκησαν στις 15 Απριλίου 2013 οι Confindustria Venezia, πρώην Unione degli industriali della provincia di Venezia (Unindustria) κ.λπ. κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 29 Ιανουαρίου 2013, στην υπόθεση T-273/00, Unindustria κ.λπ. κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-191/13 P)

(2013/C 207/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσες: Confindustria Venezia, πρώην Unione degli industriali della provincia di Venezia (Unindustria) κ.λπ. (εκπρόσωποι: A. Vianello, A. Bortoluzzi και A. Veronese, avvocats)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Siram Spa, Bortoli Ettore Srl, Arsenale Venezia Spa, Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα των ανααιρεσιουσών

Οι ανααιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναρέσει και/ή να μεταρρυθμίσει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-273/00, και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσής και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναίρεσής, οι ανααιρεσείουσες προβάλλουν πλάνη περί το δίκαιο ως προς την εφαρμογή των αρχών που διατύπωσε το Δικαστήριο με την απόφαση «Comitato Venezia vuole vivere», όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων της Επιτροπής περί κρατικών ενισχύσεων και όσον αφορά την κατανομή του βάρους αποδείξεως σχετικά με τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

Με την ανααιρεσιβάλλομενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο δεν συμμορφώθηκε προς όσα είχε κρίνει το Δικαστήριο με την απόφαση της 9ης Ιουνίου 2011, επί της υποθέσεως «Comitato Venezia vuole vivere», με την οποία είχε αποφανθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής

«πρέπει να περιέχει, αυτή καθαυτή, όλα τα αναγκαία για την εκτέλεσή της από τις εθνικές αρχές στοιχεία». Μολονότι, όμως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει τα αναγκαία στοιχεία για την εκτέλεσή της από τις εθνικές αρχές, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπίστωσε καμία πλημμέλεια ως προς τη μέθοδο που ακολούθησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, υποπίπτοντας επομένως σε πλάνη περί το δίκαιο.

Βάσει των αρχών που διατυπώθηκαν με την απόφαση του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως «Comitato Venezia vuole vivere», κατά την ανάκτηση, απόκειται στο κράτος μέλος και όχι, επομένως, στον δικαιούχο, να αποδείξει, κατά περίπτωση, ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Εν προκειμένω, όμως, η Επιτροπή παρέλειψε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, να διευκρινίσει τους «όρους» ενός τέτοιου ελέγχου· ως εκ τούτου, ελλείψει στοιχείων δυνάμενων να αποδείξουν, κατά την ανάκτηση, ότι τα πλεονεκτήματα που παρασχέθηκαν αποτελούν κρατικές ενισχύσεις υπέρ των δικαιούχων, η Ιταλική Δημοκρατία, με τον νόμο αριθ. 228 της 24ης Δεκεμβρίου 2012 (άρθρο 1, παράγραφοι 351 επ.) αποφάσισε να αντιστρέψει το βάρος αποδείξεως, αντιθέτως προς ό,τι προβλέπει η κοινοτική νομολογία. Κατά τον Ιταλό νομοθέτη, ειδικότερα, δεν απόκειται στο Δημόσιο, αλλά σε κάθε δικαιούχο επιχείρηση των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν με τη μορφή απαλλαγής από την υποχρέωση καταβολής κοινωνικών εισφορών να αποδείξει ότι τα επίμαχα πλεονεκτήματα δεν νοθεύουν τον ανταγωνισμό και δεν έχουν επιπτώσεις στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών· ειδικά, υφίσταται τεκμήριο περί του ότι το παρασχεθέν πλεονέκτημα δύναται να νοθεύσει τον ανταγωνισμό και να έχει επιπτώσεις στο ενδοκοινοτικό εμπόριο. Το σύνολο των ανωτέρω αντιβαίνει προδήλως στις αρχές που διατυπώθηκαν με την απόφαση του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως «Comitato Venezia vuole vivere».

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Ιταλία) στις 15 Απριλίου 2013 — Esso Italiana srl κατά Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Υπόθεση C-194/13)

(2013/C 207/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Esso Italiana srl

Καθόν: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Προδικαστικά ερωτήματα

Ερωτάται:

1) Αν η προστασία της ελευθερίας ανταγωνισμού, της ελεύθερης κυκλοφορίας των επιχειρήσεων, της ελευθερίας εγκαταστάσεως και παροχής υπηρεσιών (όπως προβλέπονται από τα άρθρα 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, 101 ΣΛΕΕ, 49, 56 και 96 ΣΛΕΕ) συνάδει, και αν ναι σε ποιο βαθμό, με εθνικές διατάξεις των κρατών